inimeste „Emalaulu“. Kuninganna nuttis, kuna putukad kurbuse rütmis õõtsusid.

„Võrratu!“ lausuti mängu lõpul igal pool elavalt.

„Kuid palun, mängi meile „Suveöö viimset lendu“,“ palus Sirbsi.

„Jah, palume, palume,“ hüüti läbisegi. „See on meile palju kodusem kui inimeste laul,“ arvasid paljud.

Timsi alustas õrna väriseva tooniga. Tundus, et nii ilusalt ei olnud Timsi seda veel kunagi mänginud kui täna. Sirbsi ei suutnud seda kaua kannatada. Tasa puges ta saalist käiguuksele, laotas tiivad ja kadus oma viimsele lennule. Sirbsi asemele oli peoliste hulka hiilinud väike õrn ritsikas. Üksisilmi vaatas ta Timsile otsa. See oli väike Saidi. Timsi märkas varsti Saidit. Veel õrnemalt ja südamlikumalt hõljusid helid õhku. Järsku teadis Timsi, et ta enam iialgi ei mängi oma elus. Teadis, et praegu mängib ta viimast korda. Sellest teadmisest puudutatult mängis ta veelgi kaunimalt, veelgi nõiduvamalt. Kui Timsi lõpetas, valitses koobassaalis täielik vaikus. Putukad olid nagu tardunud nõiduslikust mängust.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 97